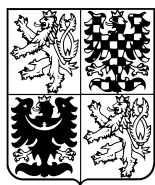

Ročník 2008

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 27

Rozeslána dne 12. března 2008

Cena Kč 22,-

O B S A H:

90. Nález Ústavního soudu ze dne 29. ledna 2008 ve věci návrhu na zrušení § 400 odst. 1 a § 398 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů
91. Sdělení Národního bezpečnostního úřadu o vyhlášení převodních tabulek stupňů utajení podle mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána
-

90**N Á L E Z****Ústavního soudu****Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl dne 29. ledna 2008 v plénu složeném z předsedy soudu Pavla Rychetského a soudců Stanislava Balíka, Františka Duchoně, Vlasty Formánkové, Vojena Güttlera, Pavla Holländera, Ivany Janů, Vladimíra Kůrky, Dagmar Lastovecké, Jiřího Muchy, Jana Musila, Jiřího Nykodýma, Miloslava Výborného a Elišky Wagnerové o návrhu II. senátu Ústavního soudu na zrušení § 400 odst. 1 a § 398 odst. 6 trestního řádu za účasti Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a Senátu Parlamentu České republiky jako účastníků řízení

takto:

1. Ustanovení § 398 odst. 6 věty první a § 400 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, se ruší dnem 31. prosince 2008.

2. Návrh na zrušení § 398 odst. 6 věty druhé zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, se zamítá.

Odůvodnění**I .****Vymezení věci a rekapitulace návrhu**

1. Ústavní stížností podanou k poštovní přepravě dne 29. prosince 2005 se S. H. (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 449/2004 ze dne 9. září 2005, kterým nebyla přijata jeho nabídka peněžité záruky ve výši 100 000 Kč, nebyla přijata nabídka jeho písemného slibu a byla zamítnuta jeho žádost o propuštění z vazby na svobodu, a usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 To 43/2005 ze dne 4. listopadu 2005, kterým byla jeho stížnost zamítnuta. Tvrdí, že jimi byla porušena jeho základní práva podle čl. 8 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2. Z připojeného spisu Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 449/2004 Ústavní soud zjistil, že Úřední soud v Hofu (Spolková republika Německo) vydal na stěžovatele dne 8. listopadu 2004 pod sp. zn. 1 Gs 1914/04 příkaz k zatčení. Důvodem bylo obvinění, že měl v devíti případech úplatně napomoci jiným cizincům, aby v rozporu se zákonem přicestovali v období od srpna 2003 do srpna 2004 na území Spolkové republiky Německo, a to ku prospěchu více cizinců a jako člen organizované skupiny, a ve dvou případech se o totéž jednání v téže době měl pokusit. Tím se měl dopustit trestného činu podle § 92 odst. 1 číslo 1, číslo 6, § 92a odst. 1 číslo 1, číslo 2, § 92a odst. 3 a § 92b odst. 1 cizineckého zákona Spolkové republiky Německo a podle § 22, § 23, § 53 trestního zákona Spolkové republiky Německo. Byl u něj shledán útekový důvod vazby.

3. Na základě tohoto příkazu k zatčení byl stěžovatel od 27. prosince 2004 omezen na svobodě a usnesením předsedkyně senátu Městského soudu v Praze č. j. Nt 449/2004-23 ze dne 29. prosince 2004 byl vzat do předběžné vazby. Usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 1 To 3/2005-97 ze dne 3. února 2005 byla jeho stížnost jako nedůvodná zamítnuta. Přípisem ze dne 14. března 2005 stěžovatel souhlasil se svým vydáním k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo a tentýž souhlas zopakoval i při svém výslechu konaném u Městského soudu v Praze dne 22. dubna 2005, kdy bylo poté usnesením č. j. Nt 449/2004-217 rozhodnuto o přeměně vazby předběžné na vazbu vydávací. Dne 29. dubna 2005 navrhla státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze, aby ministr spravedlnosti povolil vydání stěžovatele k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo.

4. Rozhodnutím ministra spravedlnosti č. j. 2352/2004-MO-M/13 ze dne 12. května 2005 bylo jednak povoleno vydání stěžovatele k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo, a současně byla realizace vydání odložena do doby skončení trestního řízení, které je proti němu vedeno u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6 T 93/2003, resp. do doby po skončení případného výkonu trestu odnětí svobody. O tomto rozhodnutí byl městský soud informován přípisem Ministerstva spravedlnosti doručeným dne 17. května 2005. Přípisem doručeným dne 11. srpna 2005 byl Městský soud v Praze informován o tom, že rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 12. května 2005 bylo nahrazeno rozhodnutím ministra spravedlnosti č. j. 2352/2004-MO-M/25 ze dne 5. srpna 2005, přičemž změna spočívala v úpravě spisové značky řízení vedeného u Okresního soudu v Děčíně na sp. zn. 6 T 93/2002. Telefáxem doručeným dne 19. září 2005 byl konečně Městský soud v Praze informován o tom, že rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 5. srpna 2005 bylo nahrazeno rozhodnutím ministra spravedlnosti č. j. 3352/2004-MO-M/31 ze dne 12. září 2005, jímž bylo odložení realizace vydání rozšířeno o dobu do skončení řízení vedeného Policií České republiky, Službou kriminální policie a vyšetřování, útvarem pro odhalování organizovaného zločinu pod ČTS: ÚOOZ-148/V7-2003-E2, resp. do doby po skončení případného výkonu trestu odnětí svobody.

5. Podáním ze dne 15. června 2005 požádal stěžovatel o propuštění z vydávací vazby a přitom nabídl peněžitou záruku ve výši 100 000 Kč a písemný slib. Usnesením Městského soudu v Praze č. j. Nt 449/2004-264 ze dne 9. září 2005 nebyla přijata nabídka peněžité záruky a nabídka písemného slibu a návrh na propuštění z vydávací vazby byl zamítnut. Usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 1 To 43/2005-282 ze dne 4. listopadu 2005 byla stížnost stěžovatele jako nedůvodná zamítnuta.

6. V ústavní stížnosti stěžovatel poukazuje na to, že v řízení vedeném Okresním soudem v Děčíně pod sp. zn. 6 T 93/2002 dochází k průtahům, že v této věci figuruje třináct spoluobžalovaných, a konečné rozhodnutí lze tedy očekávat spíše v horizontu let. Ohledně nově zahájeného trestního stíhání namítá, že ohledně osmi z devíti vytykánych skutků je stíhán ve Spolkové republice Německo v řízení, pro něž se nachází ve vydávací vazbě. Obává se proto, že může být na území obou států souběžně odsouzen pro identickou trestnou činnost. Toto trestní stíhání přitom mělo být zahájeno „jen pro jistotu“, kdyby trestní stíhání ve Spolkové republice Německo bylo zmařeno. Zároveň je toho názoru, že od zahájení posledního trestního stíhání pominuly důvody vydávací vazby a paradoxně orgány Spolkové republiky Německo čekají na jeho vydání a orgány činné v trestním řízení čekají na ukončení trestního stíhání ve Spolkové republice Německo. Stěžovatel se tak již déle než rok nachází ve vazbě, aniž by v jeho řízeních nastal jakýkoliv pokrok. Setrváváním ve vydávací vazbě je mu znemožňována obhajoba v trestním řízení vedeném proti němu ve Spolkové republice Německo, přestože právě pro možnost jejího efektivního vykonávání souhlasil se svým vydáním. K samotné obavě z útěku uvádí, že se před několika lety oženil s občankou České republiky, se kterou má nyní čtyřletou dceru, o kterou se řádně stará, a nemá v úmyslu Českou republiku opustit. Přitom řízení před Okresním soudem v Děčíně probíhá již několik let, aniž by se pokusil kvůli tomu utéci.

7. Ústavní soud vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti. Městský soud v Praze, který se jediný vyjádřil, odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Má za to, že vzhledem k závažnosti trestní věci, pro kterou Spolková republika Německo o vydání žádá, je nepochybně dána obava z útěku, a tím i ze zmaření vydání. Upozorňuje, že stěžovatel s vydáním souhlasil a práva podat stížnost proti rozhodnutí o přeměně vazby předběžné na vydávací se výslovně vzdal. Pokud stěžovatel neobdržel rozhodnutí ministra spravedlnosti, kterým bylo povoleno vydání, je třeba, aby se obrátil přímo na Ministerstvo spravedlnosti.

8. V replice stěžovatel zdůraznil, že je nyní policejním orgánem stíhán pro identickou činnost, pro kterou se nachází ve vydávací vazbě. V té souvislosti opakovaně bezvýsledně žádal, aby proti němu policejní orgán zahájil trestní stíhání i pro další skutky, pro které je stíhán rovněž ve Spolkové republice Německo. Domnívá se, že vydávací vazba ve skutečnosti nahrazuje vazbu vyšetřovací, pro kterou však není žádný zákonný důvod, neboť vazba trvá již více než šestnáct měsíců.

9. Na výzvu Ústavního soudu ministr spravedlnosti sdělil, že s ohledem na skutečnost, že realizace vydání byla odložena z důvodu dosud pravomocně neukončeného trestního stíhání, nebylo uvažováno o žádném konkrétním časovém omezení tohoto odložení. Nedomnívá se, že by zákonná úprava byla na újmu základních práv osoby, o jejíž vydání jde, a to zejména s ohledem na skutečnost, že má právo požádat o propuštění z vydávací vazby. K odložení provedení vydání došlo s ohledem na informace o trestních řízeních, která jsou proti stěžovateli vedena v tuzemsku.

10. Na výzvu Ústavního soudu sdělil Okresní soud v Děčíně, že pod sp. zn. 6 T 93/2002 je proti stěžovateli a dalším osobám vedeno trestní řízení pro trestné činy zločinného spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona a nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1 a 2 písm. b) a c) trestního zákona, spočívající v organizování nedovoleného převedení osob do Spolkové republiky Německo. Stěžovatel byl nepravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 15. listopadu 2002 pro jeden útok vytýkaného trestného činu k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, podmíněně odloženému na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Stěžovatel byl v této věci ve vazbě od 26. června 2001 do 12. listopadu 2002. O odvolání proti rozsudku doposud nebylo věcně rozhodnuto a prognóza časového průběhu dalšího řízení byla dána tímto soudem do horizontu měsíců s ohledem na to, že se jedná o trestnou činnost spáchanou ve čtyřiceti dílčích skutcích kladenou za vinu celkem patnácti osobám. Ústavní soud k tomu připomíná, že se nejedná o věcně a časově identické skutky jako ty, pro něž je stíhán ve Spolkové republice Německo.

11. Policie České republiky sdělila Ústavnímu soudu, že ve věci dalšího stíhání stěžovatele byly úkony trestního řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákona stěžovatelem zahájeny již dne 7. července 2003. Po zahájení trestního stíhání v srpnu 2005 byl stěžovatel vyslechnut a od února 2006 proběhly výslechy pěti osob (z toho na výpovědích dvou z nich je založen zatýkácí rozkaz, pro nějž je stěžovatel ve vydávací vazbě), které musely být předvolávány opakovaně. Další úkony prováděny nebyly.

12. II. senát Ústavního soudu dospěl k závěru, že neexistuje důvod pro odmítnutí ústavní stížnosti podle § 43 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Ústavním soudu“). Podstatou ústavní stížnosti je nesouhlas stěžovatele s odkladem jeho vydání k trestnímu stíhání, o kterém podle § 400 odst. 1 trestního řádu rozhodl ministr spravedlnosti. Ministr spravedlnosti je formálně součástí moci výkonné, tedy zcela vně moci soudní, aniž by v jeho pozici bylo možné shledat nezbytné materiální podmínky soudního orgánu. Obecné soudy přitom podle tohoto a navazujících ustanovení trestního řádu nezkoumají oprávněnost trvání omezení osobní svobody vydávací vazbou z jiných důvodů, než je existence důvodu vydání. V neposlední řadě není v podústavním právu obecně u vydávací vazby, tedy ani v případě odložení vydání, stanovena maximální možná délka trvání této vazby, jako je tomu v případě vazby podle § 67 a násl. trestního řádu. II. senát Ústavního soudu proto dospěl k závěru, že ustanovení § 400 odst. 1 trestního řádu evidentně stojí v rozporu s čl. 8 odst. 1 a 5 Listiny, resp. čl. 5 odst. 1 písm. c) a odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

13. Následně dospěl II. senát k závěru, že zákonné meze soudního přezkumu ve zkráceném vydávacím řízení k žádosti o propuštění z vazby na svobodu, které vylučují mimo jiné i přezkum všech rozhodnutí navazujících na rozhodnutí o vzetí do vazby podle § 398 odst. 5 trestního řádu, tedy včetně rozhodnutí o odkladu vydání podle § 400 odst. 1 trestního řádu, jsou výslovně zakotveny v § 398 odst. 6 trestního řádu. Proto rozšířil návrh i o návrh na zrušení § 398 odst. 6 trestního řádu.

II.

Rekapitulace podstatných částí vyjádření účastníků řízení

14. Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu po rekapitulaci zákonodárného procesu uvedl, že základním pramenem extradičního řízení je Evropská úmluva o vydávání sjednaná 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb.). Ta v čl. 19 odst. 1 stanoví možnost dožádané strany odložit předání vyžádané osoby, aby ji mohla trestně stíhat nebo na ní vykonat trest za jiný trestný čin, než pro který je žádáno vy-

dání. Předkladatel návrhu zákona č. 539/2004 Sb. provádějícího toto ustanovení odůvodnil návrh nového ustanovení potřebami praxe s tím, že by odklad neměl znemožnit cizím orgánům ukončit jejich trestní řízení v přiměřené době. Účelem předmětného ustanovení je nalézt rovnováhu mezi plněním mezinárodních závazků na straně jedné a požadavkem na objasnění trestné činnosti a spravedlivém potrestání pachatelů těchto činů spáchaných na území České republiky na straně druhé. Zákodárný sbor jednal v přesvědčení, že přijatý zákon je v souladu s ústavním pořádkem a právním řádem České republiky. Závěrem nechal na Ústavním soudu, aby posoudil ústavnost zákona.

15. Předseda Senátu uvedl, že nová úprava extradičního řízení byla koncipována jako téměř úplná recepce závazků České republiky z mezinárodních smluv a z právních aktů Evropské unie v dané oblasti. Předchozí právní úprava se v zásadě nelišila, avšak obešla se bez výslovného popisu odkladu vydání a možnosti dočasného předání, které byly obsaženy pouze v čl. 19 Evropské úmluvy o vydávání. Tato smluvní pravidla byla přímo prováděna, i když nebyla zákonem explicitně stanovena působnost státních orgánů k rozhodování. Městský soud v Praze v té době judikoval, že oprávnění k odložení předání vyžádané osoby je v pravomoci ministra spravedlnosti (sp. zn. 1 Nt 120/92 in Sb.NS 96, 2: 85). Proto při projednávání novely byla akcentována problematika zcela nových „evropských“ právních nástrojů a univerzální úprava byla vnímána jako pouhá legislativní redakce dosavadní úpravy, která je svým dlouhodobým užíváním prověřena co do funkčnosti i ústavní konformity.

16. Uvedl, že ač to zákon nevyžaduje, lze předpokládat, že k odkladu vydání dochází po posouzení a na návrh příslušných orgánů činných v trestním řízení, které jsou na rozdíl od ministra spravedlnosti schopny navrhnout a posoudit účelnost odložení. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Evropského soudu pro lidská práva nepovažuje rozhodnutí ministra spravedlnosti o odložení vydání za rozhodnutí o zbavení svobody, které by představovalo odnětí věci soudu bez jeho vědomí.

17. Konstatoval, že důvodem vydávací vazby je nepochybně zabezpečit vydání samo, a proto soud není při vzetí do této vazby podle § 397 odst. 3 vázán zákonnými vazebními důvody. K vydání má totiž dojít co nejrychleji, a proto absentuje i limit maximálního trvání této vazby. Přitom pokud odklad vydání není podložen argumentem, že ukončení tuzemského trestního řízení je finalizací v zásadě skončené věci, pak se takový odklad jeví být ve zřejmém rozporu se smyslem mezinárodního závazku k extradici. Proto důvodová zpráva k § 400 odst. 1 trestního řádu uvedla, že by mělo jít o případy, kdy dobu na ukončení tuzemského trestního řízení lze odhadnout velmi přesně, a to spíše v řádu týdnů než měsíců. I zde platí, že takovému trestnímu stíhání musí být dána přednost před stíháním osob, které jsou na svobodě, jak dovodil Evropský soud pro lidská práva ve věci *Wemhoff* proti Německu (rozsudek č. 2122/64 ze dne 27. června 1968). Proto se klade otázka, zda se v problematických případech odkladu vydání do ciziny spíše nejedná o vady zákonnosti postupu než o rozpor právní úpravy s ústavním pořádkem. Hypoteticky lze uvažovat o tom, že rozhodnutí ministra spravedlnosti je přezkoumatelné v režimu správního soudnictví.

18. Dodal, že vydávací vazba není vazbou absolutní, ale podléhá standardním procesním garancím, a i pro ni je v souladu s Úmluvou vyžadována kontrola trvajících legálností zbavení svobody (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Weeks* proti Spojenému království č. 9787/82 ze dne 2. března 1987). Je tedy podle § 396 odst. 6 trestního řádu možné i po odložení vydání do ciziny uplatňovat periodické žádosti o propuštění a navrhnout nahrazení vazby podle § 73 nebo § 73a trestního řádu. Ze schématu Huga Grotia *aut dedere aut punire* přitom nelze uspokojivě dovodit absolutní zbavení svobody osoby, o jejíž vydání jde, a to bez alternativy jiného způsobu zajištění nebo alternativy očekávání vydání na svobodě (nejspíše v případech odložení vydání z důvodu dokončení tuzemského trestního stíhání), i když alternativa pobytu vyžadovaných osob na svobodě nebude příliš častou.

19. Závěrem uvedl, že Senát Parlamentu projednal předmětný návrh novely ve většinovém přesvědčení, že je v souladu s ústavním pořádkem a mezinárodními závazky. Ponechal na Ústavním soudu posouzení ústavnosti napadeného ustanovení.

20. Po rozšíření návrhu předseda Poslanecké sněmovny opětovně poukázal na legislativní proces, který vyústil v přijetí zákona č. 539/2004 Sb., s tím, že institut zkráceného vydávacího řízení byl zaveden

již zákonem č. 150/1997 Sb., a následná úprava § 398 odst. 6 trestního řádu byla brána jako zpřesnění, s ohledem na dosavadní problémy spojené s určováním příslušnosti soudu rozhodujícího o žádostech a stížnostech osoby ve vydávací vazbě. Poukázal přitom na rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 534/06 ze dne 3. ledna 2007 (<http://nalus.usoud.cz>) a sp. zn. III. ÚS 383/04 (U 52/35 SbNU 615), s tím, že obligatornost vydávací vazby je projevem vůle státu dodržovat mezinárodní závazky. Poukázal rovněž na zákonné podmínky institutu zkráceného vydávacího řízení a uzavřel, že zákonodárný sbor jednal v přesvědčení o souladu přijatého zákona s ústavním pořádkem.

21. Předseda Senátu po rozšíření návrhu poukázal na své vyjádření k původní části návrhu s tím, že jeho poznámky jsou přiměřeně použitelné i nadále. Ve vztahu k vývodům na této poznámkové úrovni nově připustil, že zabezpečení soudního přezkumu trvání vydávací vazby prostřednictvím více méně kompetenčního ustanovení § 73b odst. 3 trestního řádu (viz normativní odkaz v § 398 odst. 6 trestního řádu) vzbuzuje pochybnosti o možnosti vyhovět navrhovatelem namítaným ústavním požadavkům. Uzavřel, že Senát projednal návrh zákona obsahující kritizované ustanovení v mezích a způsobem stanoveným Ústavou ve většinovém přesvědčení, že je v souladu s ústavním pořádkem a mezinárodními závazky.

III.

Podmínky aktivní legitimace navrhovatele

22. Návrh byl podán v rámci posuzování ústavní stížnosti II. senátem Ústavního soudu, který došel závěru, že § 400 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 398 odst. 6 trestního řádu, jejichž uplatněním nastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti, je v rozporu s čl. 8 odst. 1 a 5 Listiny, resp. čl. 5 odst. 1 písm. c) a odst. 3 Úmluvy. Jedná se tedy o návrh podaný v souladu s § 64 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu. Jsou proto splněny podmínky aktivní legitimace.

IV.

Ústavní konformita legislativního procesu

23. Ústavní soud je v souladu s § 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu v řízení o kontrole norem nejprve povinen posoudit, zda napadené zákonné ustanovení bylo přijato a vydáno v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem. Legislativní proces přijetí zákona č. 539/2004 Sb., kterým byl do trestního řádu doplněn § 400 odst. 1 a § 398 odst. 6 byl však Ústavním soudem shledán ústavně konformním již v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 66/04 ze dne 3. května 2006 – vyhlášen pod č. 434/2006 Sb.). Na tomto závěru Ústavní soud nemá důvod nic měnit ani v nyní posuzovaném případě.

V.

Dikce napadeného ustanovení trestního řádu

24. Ustanovení § 398 odst. 6 trestního řádu zní:

„Na řízení o žádosti osoby o propuštění z vazby se přiměřeně použijí ustanovení § 72 odst. 2 a § 73b odst. 3. Pro rozhodování o žádostech obviněného o propuštění z vazby je příslušný soud, který rozhodl o vydávací vazbě podle odstavce 5.“

Ustanovení § 400 odst. 1 trestního řádu zní:

„Jestliže je přítomnost osoby, o jejíž vydání jde, nezbytná v České republice pro účely ukončení trestního stíhání anebo výkonu trestu odnětí svobody v souvislosti s jiným trestným činem, než který je předmětem žádosti o její vydání do cizího státu, ministr spravedlnosti po rozhodnutí o povolení vydání může odložit vydání této osoby do dožadujícího státu.“

VI.

Obsahový soulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem

25. Právu na osobní svobodu náleží v katalogu základních práv a svobod přední místo. To je dáno mimo jiné tím, že v případě jeho porušení může mít reparační a satisfakční funkce právní odpovědnosti vždy pouze omezený účinek. Z toho důvodu již na úrovni ústavního pořádku existuje výslovné omezení možnosti do tohoto práva zasáhnout, které je dále rozvedeno díky principům, které nalezla jurisprudence ve spojení s teorií. Omezení či dokonce zbavení osobní svobody je možné jen z důvodů a způsobem, který je zákonem stanoven (čl. 8 Listiny), přičemž aplikace příslušných zákonných ustanovení zejména musí být zdrženlivá a nastupovat jen pokud jejich legitimního účelu nelze dosáhnout jinak (viz např. Klíma, K. a kol.: Komentář k Ústavě a Listině. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. str. 652). Na tom nic nemění skutečnost, že úprava podústavního práva má relativně široké pole působnosti při konkretizaci důvodů a způsobů, jakými lze do tohoto ústavně zaručeného práva zasáhnout (viz např. Pavlíček, V. a kol.: Ústava a ústavní řád České republiky. 2. díl: Práva a svobody. Praha: Linde Praha, 1995. str. 83). Mezi základní principy omezení osobní svobody vazbou (které musí podústavní právo reflektovat) patří nezbytnost uvalení vazby a držení v ní jen pro určitý legitimní účel, proporcionalita mezi osobní svobodou jednotlivce a zájmem společnosti na omezení této svobody, nezbytnost omezení osobní svobody pro absenci jiného prostředku k dosažení totožného cíle, vyvažování přínosů omezení osobní svobody s ohledem na z toho vyplývající ztráty, a konečně výhradní pravomoc soudu rozhodovat. Lze tedy uzavřít, že možnost zasáhnout do práva na osobní svobodu daná na úrovni ústavního pořádku má povahu výjimky z pravidla, podle něhož do této svobody není přípustné zasahovat. Výjimky je pak vždy nutné vykládat výhradně restriktivním způsobem.

26. Podstatou extradice je akt justiční spolupráce, jejímž cílem je odevzdání osoby státem, na jehož území se nachází, tedy státem o vydání osoby dožadujícím, státu vydání vyžadujícímu, tedy státu, který je příslušný k trestnímu stíhání, neboli na jehož území byla tato osoba obviněna pro trestný čin (srov. Růžicka, M. Zzulová, J.: Zadržení a vazba v českém trestním procesu. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004. str. 598). Justiční spolupráce je v posuzovaném případě opřena o Evropskou úmluvu o vydávání, kterou je Česká republika vázána (čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky). V souladu s tuzemskou právní tradicí je výkon státní suverenity při extradičním řízení na úrovni podústavního práva rozdělen mezi soud a ministra spravedlnosti, jde tedy o princip sdílené pravomoci. Soud rozhoduje o tom, zda existuje nějaká právní překážka extradice (srov. Jelínek, J. a kol.: Trestní právo procesní. 4. aktualizované vydání. Praha: Eurolex Bohemia, 2005. str. 712; usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. Tcnu 17/95 in Sb.NS 1996, 5: 151). Následné rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení či nepovolení vydání (§ 399 trestního řádu) představuje politický rozměr projevu státní suverenity v extradičním řízení (srov. Madar, Z. a kol.: Slovník českého práva. 3. rozšířené a podstatně přepracované vydání. II. díl. Linde Praha, 2002. str. 1510). Důsledkem rozhodnutí ministra spravedlnosti může být „jen“ bezodkladné vydání dožadované osoby dožadujícímu státu nebo její propuštění z vazby na svobodu (§ 399 odst. 5 trestního řádu). V této souvislosti je možné zmínit, že speciální právní úprava extradičního řízení na základě evropského zatýkacího rozkazu (§ 411 a následující trestního řádu) princip sdílené pravomoci soudu a ministra spravedlnosti opustila, a to ve prospěch výlučné pravomoci soudu.

27. V rámci řízení o extradicí po rozhodnutí o přípustnosti vydání (§ 397 trestního řádu) nebo po kvalifikovaném souhlasu osoby, o níž se jedná (§ 398 trestního řádu), musí být tato osoba vzata do vydávací vazby. Jejím účelem je zajištění přítomnosti této osoby pro další postup ve vydávacím řízení, resp. pro realizaci vydání (srov. in Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. II. díl. 5. vydání. Praha: C. H. Beck 2005. str. 2564–5), coby jiné formy předvedení před příslušný soudní orgán dožadujícího státu pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu [čl. 5 odst. 1 písm. c) Úmluvy]. Z pohledu znění podústavního práva i podle teorie, která se k němu vztahuje, se tedy jedná o vazbu obligatorní, již se realizují mezinárodní závazky státu, dané multilaterálně zejména podle čl. 1 Evropské úmluvy o vydávání (srov. též Jelínek, J. a kol.: Trestní zákon a trestní řád s poznámkami a judikaturou a předpisy související v úplném znění. 24. aktualizované vydání podle stavu k 1. 10. 2006. Linde Praha: 2006. str. 848). Rozhodovací činnost obecných soudů přitom v daném kontextu logicky nepočítá s tím, že by bylo možné vydávací vazbu nahradit jiným opatřením (usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 To 41/95, in Sb.NS 1996, 5: 158). I z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 539/2004 Sb. vyplývá, že na

rozdíl od vydávací vazby lze (jen) předběžnou vazbu (podle § 396 trestního řádu) nahradit zárukou ve smyslu § 73 a 73a trestního řádu (str. 59).

28. Úprava podústavního práva v případě omezování osobní svobody vazbou v rámci vydávacího řízení není dokonalá. Není upraveno řešení konkurence předběžné vydávací vazby, tj. vazby před rozhodnutím soudu o přípustnosti vydání, a vydávací vazby, tj. vazby po rozhodnutí soudu o přípustnosti vydání na jedné straně, a na straně druhé jiných omezení osobní svobody dotčených osob, tj. vazby v rámci trestního řízení vedeného v tuzemsku, výkonu trestu odnětí svobody či vyhošťovací vazby, jakož i vydávací vazby k jiné žádosti o vydání, resp. předávací vazby na základě evropského zatýkácího rozkazu (srov. Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. II. díl. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2005. str. 2564, bod 6). Další osud omezení osobní svobody vazbou se váže na řízení, v němž byla vazba uvalena (srov. Jelínek, J., Sovák, Z.: Trestní zákon a trestní řád s poznámkami a judikaturou, zákon o soudnictví ve věcech mládeže s poznámkami a předpisy souvisící. 20. aktualizované vydání podle stavu k 1. 1. 2004. Linde Praha, str. 53; resp. Šámal, P., Pury, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6. doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2004. str. 336 bod 2; a tam uvedená judikatura obecných soudů). Není tedy vyřešeno započítání doby odložení vydávací vazby pro trestní stíhání v tuzemsku, což má praktický důsledek zejména v situaci, kdy k vydání do ciziny (a odsouzení v cizině) nakonec nedojde například pro zpětvzetí žádosti o vydání odůvodněné následným tuzemským trestním stíháním pro totožný skutek. Na úrovni podústavního práva není konečně ani řešena nepřekročitelná časová hranice vydávací vazby, jako je tomu v případě „vyšetřovací“ vazby podle § 71 odst. 8 trestního řádu.

29. Podobnou nedokonalost lze spatřovat i v (ne)definování toho, co je právním a co politickým aspektem v extradičním řízení, resp. se sladěním právního řešení kompetenčních hranic s ústavním pořádkem. Přitom právě toto rozdělení má význam pro rozsah kompetencí soudu a ministra spravedlnosti na straně jedné, a ústavně oprávněným omezením osobní svobody vydávací vazbou na straně druhé. V posuzované věci jde o vymezení kompetencí pro odklad vydání. Jde jinými slovy o to, zda okolnost, že je proti osobě, o jejíž vydání jde, vedeno v tuzemsku (jiné) trestní stíhání, je překážkou vydání, která je rázu ryze právního či politického.

30. Ohledně kompetence ministra spravedlnosti v extradičním řízení je v této souvislosti třeba zdůraznit, že ministr spravedlnosti je orgánem moci výkonné, který nesplňuje ani kritéria soudu v materiálním smyslu (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Bouamar proti Belgii č. 9106/80 ze dne 29. února 1988, ve věci Lauko proti Slovenské republice č. 26138/95 ze dne 2. září 1998 aj.). V rámci úpravy podústavního práva neexistuje možnost přezkumu jakéhokoliv rozhodnutí ministra spravedlnosti v trestním řízení ze strany soudů (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tz 117/2005 ze dne 22. srpna 2005). Z povahy věci podporované i zněním § 4 soudního řádu správního je rovněž vyloučeno, aby rozhodnutí ministra spravedlnosti v trestním řízení mohlo být předmětem přezkumu správního soudu. Tento deficit není vůbec problematický, pokud ministr spravedlnosti vydává rozhodnutí politické povahy, která nejsou způsobilá zasáhnout do práv jiných. V řízení o extradiici není tedy vůbec problematické rozhodnutí o povolení vydání, jehož důsledkem je vydání v souladu s rozhodnutím soudu, stejně jako rozhodnutí o nepovolení vydání, jehož důsledkem je propuštění z vydávací vazby na svobodu. Uvedený deficit je však ústavněprávně nepřipustný v situaci, kdy má ministr spravedlnosti (spolu)rozhodovat o právech, a tím spíše o základních právech a svobodách (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Albert a Le Compte č. 7299/75 a č. 7496/76 ze dne 10. února 1983 aj.), a to i kdyby rozhodoval o faktickém prodloužení vydávací vazby tak, aby nezneumožnil cizím orgánům ukončit jejich trestní řízení v přiměřené době, tj. v souladu s důvodovou zprávou (str. 60).

31. Z čl. 8 odst. 5 Listiny (čl. 5 odst. 4 Úmluvy) vyplývá nejen výhradní pravomoc soudu rozhodovat o omezení osobní svobody, ale rovněž i o jeho trvání. Výlučně soud je tedy oprávněn rozhodovat nejen o nezbytnosti uvalení vazby pro určitý legitimní účel, ale i o důvodnosti jejího trvání. Na vydávací vazbu se přitom vztahují naprosto stejná kritéria, jako na jakékoliv jiné omezení osobní svobody, jak bylo uvedeno výše. I vydávací vazba musí být tedy vždy pod efektivní kontrolou nezávislého sou-

du (srov. sp. zn. Pl. ÚS 29/98, N 83/14 SbNU 195; 138/1999 Sb.). Tato kontrola je v případě vydávací vazby na úrovni podústavního práva obecně diskutabilní.

32. Ustanovení § 398 odst. 6 věty první trestního řádu, upravující žádost o propuštění z vazby, totiž nelze považovat za prostředek efektivní soudní kontroly, neboť výslovně omezuje přezkum na okolnost, zda nepominul důvod vazby, nebo zda je zřejmé, že vzhledem k osobě obviněného a k okolnostem případu trestní stíhání nepovede k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, a vazebně stíhaný nemařil stíhání (§ 72 odst. 2 trestního řádu), resp. dává možnost nahradit vazbu zárukou, slibem, dohledem probačního úředníka nebo peněžitou zárukou (§ 73b odst. 3 trestního řádu). Dlužno dodat, že posledně uvedené jde proti principu obligatornosti vydávací vazby, jak byl popsán výše. Stejně tak úvaha o tom, zda osobě ve vydávací vazbě hrozí podmíněný či nepodmíněný trest odnětí svobody, je prakticky nemožná, protože závisí na výkonu justice v zahraničí, a nikoliv v tuzemsku. Proto jediným kritériem výslovně vyplývajícím ze zákona, které je soud oprávněn k žádosti o propuštění z vazby výslovně zkoumat, je existence důvodu pro vydání. K obdobnému závěru ostatně dospěla i doktrína (Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. II. díl. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2005. str. 2561 – bod 12), což je alarmující s ohledem na absenci zákonného vymezení maximální doby jejího trvání, jak bylo uvedeno výše. Tato právní úprava přitom zcela zapadá do koncepce, podle níž je role soudu omezena na přezkum formálních náležitostí žádosti o vydání, resp. jejího dalšího trvání, a přezkum existence právních překážek vydání taxativně vymezených v § 393 trestního řádu s tím, že o všech ostatních otázkách fakticky rozhoduje ministr spravedlnosti. Takovéto omezení soudní moci na úkor moci výkonné nelze považovat za nezbytné a není ani vhodné právě s ohledem na princip dělby moci a z ní plynoucí výhradní pravomoc soudu rozhodovat o omezení osobní svobody jednotlivce. Jinak řečeno není možné, aby byly kladeny vysoké nároky na rozhodnutí o přípustnosti vydání (srov. nálezn. sp. zn. III. ÚS 534/06), a nikoliv již na rozhodnutí, která na ně navazují.

33. Z textu ustanovení § 400 odst. 1 trestního řádu je zřejmé, že při konkurenci trestního stíhání, pro které má být extradice provedena, s trestním stíháním pro jiný trestný čin, než který je předmětem žádosti o vydání, resp. s výkonem trestu odnětí svobody v tuzemsku, je v pravomoci ministra spravedlnosti (a nikoliv soudu) rozhodnout o tom, který z uvedených procesů má přednost. Tato právní úprava navazuje na Evropskou úmluvu o vydávání a má racionální jádro v tom, že dožádanému státu nemůže být v důsledku žádosti o vydání komplikován nebo dokonce znemožněn výkon vlastní trestní justice.

34. Na úrovni podústavního práva přitom není upraveno, zda a kdo by měl k takovému rozhodnutí ministra spravedlnosti dát podnět, a je tedy formálně přípustné, aby ministr rozhodl i bez jakéhokoli podnětu, jak se to zřejmě stalo i v případě, který byl podkladem pro návrh v této věci. Stejně tak není na úrovni podústavního práva upraveno, jakými kritérii by se měl ministr spravedlnosti řídit, a nic takového nevyplývá ani z důvodové zprávy k zákonu č. 539/2004 Sb. Ministrovi spravedlnosti je tedy na úrovni podústavního práva dána libovůle v otázce, zda je pro jiné trestní řízení vedené proti vyžádané osobě v tuzemsku natolik zásadní, aby byla tato osoba i přes žádost o vydání osobně v tuzemsku. Jinými slovy ministr spravedlnosti je o této otázce oprávněn rozhodnout i navzdory všem orgánům činným v trestním řízení, které takové trestní řízení vedou, tedy včetně soudu a státního zastupitelství, které je (na rozdíl od ministra spravedlnosti) ústavně povoláno hájit zájmy státu v trestním řízení. Je třeba vidět i to, že jak ministr spravedlnosti rozhodující o odkladu vydání, tak i soud rozhodující předtím o přípustnosti vydání, se o konkrétních souvislostech daného vydání může poprvé dozvědět až poté, co je mu věc předložena. Ani ministr spravedlnosti totiž nedisponuje a ani nemůže disponovat detailními informacemi o tom, proti komu se v tuzemsku vede trestní řízení, kolik jich je a v jakém jsou stadiu. To je dáno mimo jiné i tím, že policejní orgány, které provádějí přípravné řízení trestní, nespádají do jeho resortu. Jedná se tudíž o obdobnou situaci, jako když orgány činné v trestním řízení podle ustálené praxe zejména pro účely vedení společného řízení ve smyslu § 20 trestního zákona a pro případné uložení úhrnného nebo souhrnného trestu podle § 35 trestního zákona zjišťují, zda proti obviněnému není vedeno jiné trestní stíhání, a to v první řadě tím, že se samotného obviněného zeptají. V této souvislosti je možné opětovně poukázat na právní úpravu evropského zatýkacího rozkazu, kdy je to podle § 411 odst. 9 trestního řádu výlučně soud, který rozhoduje i o odložení předání do vyžadujícího státu „je-li to nezbytné ke splnění účelu trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody

uloženého osobě, která má být předána, za jiný trestný čin než ten, který je uveden v evropském zatýkacím rozkazu“.

35. Rozhodnutím ministra spravedlnosti o odložení vydání je přitom fakticky derogován, resp. upozádněn účel vydávací vazby ve prospěch důvodu odložení. V jeho důsledku je extradiční řízení fakticky přerušeno do doby skončení určitého jiného nebo jiných trestních stíhání, resp. určitého výkonu trestu odnětí svobody.

36. Protože po dobu odložení vydání nemůže dojít k realizaci vydání, nemůže být ani dán legitimní důvod omezení osobní svobody vydávací vazbou podle § 397 odst. 3 trestního řádu, o kterém bylo rozhodnuto soudem. Vydávací vazba a její délka totiž nemůže být odůvodněna něčím jiným než realizací vydání (srov. například rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Chahal proti Spojenému království, rozsudek č. 22414/93 ze dne 15. listopadu 1996, ve věci Slivenko proti Lotyšsku č. 48321/99 ze dne 9. října 2003 a ve věci Singh proti České republice č. 60538/00 ze dne 25. ledna 2005). Přestože je tedy odložení vydání legitimním krokem podle čl. 19 odst. 1 Evropské úmluvy o vydávání, odpadá v jeho důsledku důvod omezení osobní svobody vydávací vazbou, jímž je nepochybně provedení extradice, ačkoliv v určité (upozaděné) podobě je důvod k extradiční nadále dán. Na úrovni podústavního práva konečně ani není řešeno ukončení či přerušování vydávací vazby z důvodu nařízení výkonu trestu odnětí svobody v tuzemsku, jak bylo uvedeno výše.

37. Při posuzování odložení vydání je také nutné zvážit, že v rámci jiného trestního stíhání v tuzemsku sice může být dána potřeba přítomnosti stíhané osoby, která však nemusí nutně být ve formě omezení této osoby vazbou, resp. že omezení osobní svobody vazbou může být v trestním stíhání v tuzemsku nahrazeno jiným institutem. Pokud je dán důvod, aby pro řádné provedení tohoto jiného trestního stíhání byla stíhaná osoba ve vazbě, je tedy ústavněprávně nezbytné, aby o tom bylo v příslušném řízení rozhodnuto soudem v souladu s § 67 a násl. trestního řádu. Z ústavněprávního pohledu není možné, aby toto rozhodnutí soudu, byť nikoliv prima facie zřejmě, nahrazoval ministr spravedlnosti coby reprezentant moci výkonné, který disponuje omezenými pravomocemi v trestním řízení, nota bene, pokud takové rozhodnutí nepodléhá žádné soudní kontrole. Přitom ten, koho se toto rozhodnutí týká, tedy vydávaná osoba, se o tomto rozhodnutí ani nedozví, a fakticky tedy nemůže proti němu brojit ani v žádosti o propuštění z vazby podle § 398 odst. 6 trestního řádu coby jediném procesním prostředku, kterým disponuje. To je dáno tím, že ministr spravedlnosti není podle § 12 odst. 1 trestního řádu orgánem činným v trestním řízení, a nevztahuje se tedy na něj povinnost doručovat svá rozhodnutí, obecně vymezená v § 62 a násl. trestního řádu. V logice čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky tedy nelze ministru spravedlnosti vyčítat, že v posuzovaném případě o svém rozhodnutí uvědomil pouze soud. Nejedná se tedy o situaci srovnatelnou s rozhodováním státního zástupce o dalším trvání vazby podle § 71 odst. 2 a 3 trestního řádu, která je z ústavněprávního pohledu (srov. čl. 5 odst. 4 Úmluvy) možná právě s ohledem na bezprostřední možnost soudního přezkumu (srov. sp. zn. I. ÚS 573/02, N 41/32 SbNU 397, aj.). Za současného stavu však není soud oprávněn rozhodnutí ministra přezkoumávat ex officio ani není povinen toto rozhodnutí doručovat osobě, která se ve vazbě nachází, a konečně není oprávněn toto rozhodnutí přezkoumávat ani v rámci žádosti posledně uvedené osoby o propuštění z vazby.

38. Ústavní soud zaujímá stanovisko, že shora naznačené otázky související s konkurencí extradičního řízení s jinými trestními řízeními jsou výsostně otázkami právními, jakkoliv v nich hraje svoji roli i ochrana zájmů státu, které jsou ryze politického charakteru. Jejich právní charakter je však dán tím, že politická reprezentace v rámci zákonodárné činnosti jasně definovala obecné podmínky fungování trestního řízení a s tím související otázky, přičemž rozhodování plně svěřila v souladu s ústavním pořádkem moci soudní. Tak tomu je ostatně i v případě evropského zatýkacího rozkazu, jak bylo uvedeno výše.

39. Je přitom třeba zvážit i otázku, zda i přes shora uvedené deficitů není možné danou situaci překonat ústavně konformním výkladem dané problematiky. V této souvislosti je také nutno konstatovat, že čl. 19 odst. 1 Evropské úmluvy o vydávání výslovně neřeší, kdo má za dožádanou stranu rozhodnout o odkladu vydání a s jakými vnitrostátními důsledky, a nezná ani princip sdílené pravomoci v extradičním řízení. Ústavní soud zejména v této souvislosti nepřehlédl, že po nabytí účinnosti Evropské

úmluvy o vydávání neexistovala vnitrostátní úprava, která by ji prováděla, a proto byla tato úmluva aplikována obecnými soudy přímo. Při absenci konkrétní prováděcí právní úpravy bylo tedy v pravomoci obecných soudů vyložit Evropskou úmluvu o vydávání v souladu se všemi ústavními principy, neboť nebyly tak jako nyní podrobně vázány zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky). Nejpozději usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 1 Nt 120/92 (in Sb.NS 1996, 2: 85; Rt 12/96) byla zavedena praxe svěřující rozhodování o odložení vydání do pravomoci ministra spravedlnosti bez toho, že by jeho rozhodnutí byla soudem jakkoliv přezkoumávána. Tuto praxi obecných soudů lze přitom chápat jako nepřipustné sebeomezení obecných soudů a jako faktickou rezignaci na vlastní pravomoci s důsledky nejen v oblasti dělby moci, ale i v oblasti základních práv a svobod (viz čl. 4 Ústavy České republiky). Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že tato praxe mohla být v určitých případech procesně ekonomická. Současná právní úprava podústavního práva, která zcela zřetelně obecným soudům v rámci řízení o žádosti o propuštění z vydávací vazby na svobodu vyhrazuje pouze kontrolu existence extradičního důvodu, jak bylo uvedeno výše, tedy pouze petrifikovala ústavně nekonformní výklad Evropské úmluvy o vydávání, tak jak k němu předtím dospěly obecné soudy.

40. Bylo by snad možné dovodit implicitní povinnost ministra spravedlnosti doručovat rozhodnutí o odkladu vydání osobě, o jejíž vydání jde, jakož i povinnost soudu přezkoumávat toto rozhodnutí v rámci žádosti o propuštění z vazby. V této souvislosti je však významné, že jediným procesním prostředkem k iniciaci soudního přezkumu vydávací vazby je právě žádost o propuštění z vazby. Předmětem řízení v rámci této žádosti je pouze otázka, zda má být osoba, o níž jde, nadále držena ve vydávací vazbě, anebo zda má být z této vazby propuštěna. Soudu přitom není ponechán vůbec žádný prostor, aby v rámci této žádosti rozhodoval o čemkoliv jiném. Do tohoto rámce tedy vůbec nezapadá možnost, že by se soud v rámci řízení o této žádosti zabýval zákonností rozhodnutí ministra spravedlnosti o odkladu vydání a aby případně toto rozhodnutí zrušil. Důsledek, že by v případě nezákonnosti rozhodnutí ministra spravedlnosti o odkladu vydání byla osoba, o níž jde, propuštěna na svobodu, by neodpovídal ústavnímu pořádku. Ve svém důsledku by se totiž jednalo o popření čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky ve spojení s Evropskou úmluvou o vydávání. Takový důsledek však není oprávněn vyvodit ani Ústavní soud jako jeden ze státních orgánů, který je rovněž povinen uvedené ústavněprávní souvislosti zachovávat. Ostatně k takovému důsledku případný přezkum zákonnosti rozhodnutí o odkladu vydání logicky ani nemá vést, neboť v důsledku případné nezákonnosti rozhodnutí o odkladu vydání má naopak dojít k bezodkladnému provedení extradice, s čímž obligatorní vydávací vazba není v rozporu.

41. Za této situace podústavní právo v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky výslovně nedává obecným soudům možnost zkoumat, zda byl dán a nadále trvá důvod, pro nějž bylo vydání odloženo, a to ani s ohledem na princip proporcionality mezi zájmem osoby, o níž se jedná, na osobní svobodě, zájmem vyžadujícího státu na provedení trestního řízení a tuzemským zájmem na provedení trestního řízení a výkonu trestu. Tyto otázky jsou totiž výlučně svěřeny ministru spravedlnosti coby orgánu moci výkonné, jak bylo rovněž uvedeno výše. Obecné soudy přitom samy nedaly podnět k přezkumu ústavnosti současné právní úpravy a tato výslovná právní úprava jim tedy evidentně vyhovuje. Lze tedy uzavřít, že obecné soudy možnost ústavně konformního výkladu Evropské úmluvy o vydávání promarnily a zákonodárce přijetím zákona č. 539/2004 Sb. zabránil, aby na této situaci mohl něco za použití interpretačních metod napravit Ústavní soud.

42. Ústavní soud proto konstatuje, že podle čl. 8 odst. 5 Listiny není možné, aby ministr spravedlnosti coby orgán moci výkonné rozhodoval o omezení osobní svobody jednotlivce a o jeho dalším trvání, aniž by toto rozhodnutí mohlo být následně přezkoumáváno soudem ani k návrhu toho, koho se toto rozhodnutí týká. Rozhodnutí o odložení vydání není s ohledem na jeho důsledky ničím jiným, než rozhodnutím o dalším trvání vydávací vazby (tedy obdobně jako rozhodnutí státního zástupce o dalším trvání vazby podle § 71 odst. 3 a 4 trestního řádu), nota bene z jiného důvodu, než je extradice. Musí se tedy jednat o rozhodnutí spadající pod efektivní kontrolu soudu.

43. Z takto vyložených důvodů Ústavní soud podle § 70 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zrušil ustanovení § 398 odst. 6 věty první trestního řádu a § 400 odst. 1 trestního řádu, a to s účinností k 31. prosinci 2008, aby tak měl zákonodárce možnost v mezidobí lépe upravit tuto problematiku. V souladu

s principem minimalizace zásahů byl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu zamítnut návrh na zrušení § 398 odst. 6 věty druhé trestního řádu, neboť v této části dotčeného ustanovení nebyly shledány shora uvedené důvody ke zrušení.

44. Ústavní soud na závěr ještě jednou upozorňuje, že úprava podústavního práva vztahující se k extradici je i jinak nedokonalá a vyžaduje podstatně pozornější péči zákonodárce. Tato nedokonalost spočívá v tom, že není legislativně vyřešeno vše podstatné (maximální limit trvání vydávací vazby, iniciativa k aktivitě ministra spravedlnosti aj.) a nejsou vyřešeny ani systémové souvislosti (vztah vydávací vazby k vazbě v rámci trestního stíhání a k výkonu trestu aj.), o nichž bylo pojednáno výše (zejména body 28 a 36). Proto Ústavní soud apeluje na zákonodárce, aby co možná nejdříve provedl komplexnější úpravu této problematiky, jež zasahuje podstatným způsobem do osobní svobody jednotlivce a jeho základních procesních práv.

45. Podle § 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu bylo upuštěno od ústního jednání, neboť od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci a oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.

91

SDĚLENÍ

Národního bezpečnostního úřadu

ze dne 3. března 2008

**o vyhlášení převodních tabulek stupňů utajení podle mezinárodních smluv,
kterými je Česká republika vázána**

Národní bezpečnostní úřad podle § 23 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, vyhláší následující převodní tabulky stupňů utajení podle mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána:

**Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Spojených států amerických o opatřeních
k ochraně utajovaných vojenských informací podepsaná dne 19. září 1995**

Utajovaná vojenská informace České republiky je označována stupni utajení „VYHRAZENÉ“, „DŮVĚRNÉ“, „TAJNÉ“ nebo „PŘÍSNĚ TAJNÉ“.

Utajovaná vojenská informace Spojených států amerických je označována stupni utajení „CONFIDENTIAL“, „SECRET“ nebo „TOP SECRET“.

Označí-li Česká republika utajované vojenské informace stupněm utajení „VYHRAZENÉ“, budou tyto informace označeny Spojenými státy americkými stupněm utajení „CONFIDENTIAL“, „DŮVĚRNÉ“, budou tyto informace označeny Spojenými státy americkými stupněm utajení „CONFIDENTIAL“, „TAJNÉ“, budou tyto informace označeny Spojenými státy americkými stupněm utajení „SECRET“, „PŘÍSNĚ TAJNÉ“, budou tyto informace označeny Spojenými státy americkými stupněm utajení „TOP SECRET“.

Označí-li Spojené státy americké utajované vojenské informace stupněm utajení „CONFIDENTIAL“, budou tyto informace označeny Českou republikou stupněm utajení „DŮVĚRNÉ“, „SECRET“, budou tyto informace označeny Českou republikou stupněm utajení „TAJNÉ“, „TOP SECRET“, budou tyto informace označeny Českou republikou stupněm utajení „PŘÍSNĚ TAJNÉ“.

**Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Lotyšské republiky
o vzájemné ochraně utajovaných skutečností**

V České republice jsou utajované skutečnosti označovány jako VYHRAZENÉ, DŮVĚRNÉ, TAJNÉ, PŘÍSNĚ TAJNÉ. V Lotyšské republice jsou utajované skutečnosti označovány jako KONFIDENCIALI, SLEPENI a SEVIŠKI SLEPENI.

Česká republika bude chránit: lotyšské utajované skutečnosti KONFIDENCIALI jako české utajované skutečnosti DŮVĚRNÉ, lotyšské utajované skutečnosti SLEPENI jako české utajované skutečnosti TAJNÉ, lotyšské utajované skutečnosti SEVIŠKI SLEPENI jako české utajované skutečnosti PŘÍSNĚ TAJNÉ.

Lotyšská republika bude chránit: české utajované skutečnosti VYHRAZENÉ a DŮVĚRNÉ jako lotyšské utajované skutečnosti KONFIDENCIALI, české utajované skutečnosti TAJNÉ jako lotyšské utajované skutečnosti SLEPENI, české utajované skutečnosti PŘÍSNĚ TAJNÉ jako lotyšské utajované skutečnosti SEVIŠKI SLEPENI.

**Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Litevské republiky
o vzájemné ochraně utajovaných skutečností**

Česká republika	Litevská republika
PŘÍSNĚ TAJNÉ	VISIŠKAI SLAPTAI
TAJNÉ	SLAPTAI
DŮVĚRNÉ	KONFIDENCIALIAI
VYHRAZENÉ	RIBOTO NAUDOJIMO

**Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo
o vzájemné ochraně utajovaných skutečností**

Česká republika	Spolková republika Německo
PŘÍSNĚ TAJNÉ	STRENG GEHEIM
TAJNÉ	GEHEIM
DŮVĚRNÉ	VS-VERTRAULICH
VYHRAZENÉ	VS-NUR FUR DEN DIENSTGEBRAUCH

Ve specifických případech budou na žádost české strany utajované skutečnosti se stupněm utajení VYHRAZENÉ na německé straně chráněny jako utajované skutečnosti se stupněm utajení VS-VERTRAULICH.

**Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Ruské federace
o vzájemné ochraně utajovaných skutečností**

V České republice	V Ruské federaci
"PŘÍSNĚ TAJNÉ"	"SOVERŠENNO SEKRETNO"*)
"TAJNÉ", "DŮVĚRNÉ"	"SEKRETNO"*)
"VYHRAZENÉ"	"DLJA SLUŽEBNOGO POLŽOVANIJA"*)

Utajované skutečnosti se stupněm utajení "SEKRETNO"*) předané ruskou stranou budou českou stranou označeny stupněm utajení "TAJNÉ".

Utajované skutečnosti se stupni utajení "TAJNÉ" a "DŮVĚRNÉ" předané českou stranou budou ruskou stranou označeny stupněm utajení "SEKRETNO"*).

*) v originále uvedeno v azbuce

**Bezpečnostní dohoda o vzájemné ochraně utajovaných skutečností
mezi vládou České republiky a vládou Estonské republiky**

Česká republika	Estonská republika	anglický ekvivalent
PŘÍSNĚ TAJNÉ	TÄIESTI SALAJANE	TOP SECRET
TAJNÉ	SALAJANE	SECRET
DŮVĚRNÉ	KONFIDENTSIAALNE	CONFIDENTIAL
VYHRAZENÉ	PIIRATUD	RESTRICTED

**Bezpečnostní dohoda mezi vládou České republiky a vládou Spojeného království Velké Británie
a Severního Irska o ochraně utajovaných skutečností z oblasti obrany, předávaných mezi oběma státy**

v České republice	ve Spojeném království
TAJNÉ	UK SECRET
DŮVĚRNÉ	UK CONFIDENTIAL
VYHRAZENÉ	UK RESTRICTED

Obecným pravidlem bude, že výše uvedené stupně utajení budou považovány za ekvivalentní. V souladu s tím bude utajovaná skutečnost UK CONFIDENTIAL předaná České republice přenášena, uchovávána, umísťována a bude s ní nakládáno způsobem, který jí poskytne stejnou ochranu, jaká se poskytuje utajované skutečnosti České republiky stupně DŮVĚRNÉ. Výjimečně může jedna z vlád požádat druhou o poskytnutí ochrany na vyšším stupni utajení, než vyžaduje vyznačená klasifikace, nikoli však na nižším.

Dohoda mezi vládou České republiky a Kabinetem ministrů Ukrajiny o ochraně utajovaných skutečností

Česká republika	Ukrajina	anglický ekvivalent
PŘÍSNĚ TAJNÉ	OSOBLIVIJ VAŽLIVOSTI	TOP SECRET
TAJNÉ	CILKOM TAĚMNO	SECRET
DŮVĚRNÉ	TAĚMNO	CONFIDENTIAL
VYHRAZENÉ	DLJ SLUŽBOVOGO KORISTUVANNJ	RESTRICTED

**Bezpečnostní dohoda mezi vládou České republiky a vládou Italské republiky
o vzájemné ochraně utajovaných skutečností**

Česká republika	Italská republika
PŘÍSNĚ TAJNÉ	SEGRETISSIMO
TAJNÉ	SEGRETO
DŮVĚRNÉ	RISERVATISSIMO
VYHRAZENÉ	RISERVATO

**Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Francouzské republiky
o vzájemném předávání a ochraně utajovaných skutečností**

Česká republika	Francouzská republika
PŘÍSNĚ TAJNÉ	TRES SECRET DEFENSE
TAJNÉ	SECRET DEFENSE
DŮVĚRNÉ	CONFIDENTIEL DEFENSE
VYHRAZENÉ	viz odst. 2 níže

Česká strana zajistí ochranu a nakládání s neutajovanými skutečnostmi s označením ochrany DIFFUSION RESTREINTE či ekvivalentním předanými francouzskou stranou podle svých platných vnitrostátních právních předpisů týkajících se skutečností nesoucích označení VYHRAZENÉ. Francouzská strana předá české straně veškeré případné informace, jež jsou nezbytné k provádění tohoto ustanovení.

Francouzská strana zajistí ochranu a nakládání s utajovanými skutečnostmi předanými českou stranou a nesoucími označení VYHRAZENÉ podle platných vnitrostátních právních předpisů týkajících se neutajovaných skutečností chráněných jako DIFFUSION RESTREINTE.

**Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Polské republiky
o vzájemné ochraně utajovaných skutečností**

Česká republika	Polská republika
PŘÍSNĚ TAJNÉ	SCISLE TAJNE
TAJNÉ	TAJNE
DŮVĚRNÉ	POUFNE
VYHRAZENÉ	ZASTRZEZONE

**Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky
o vzájemné ochraně utajovaných skutečností**

Česká republika	Slovenská republika
Přísně tajné	Prísne tajné
Tajné	Tajné
Důvěrné	Dôverné
Vyhrazené	Vyhradené

Ředitel:

Ing. Navrátil v. r.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 287, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, fax: 519 321 417, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2008 činí 5 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné – 516 205 176, 516 205 174, objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 207, objednávky-knihkupci – 516 205 161, faxové objednávky – 519 321 417, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej** – **Benešov:** Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihárství – Příbíkova, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953, tel.: 312 248 323; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice:** Jaroslav Tvrdík, Lidická 69, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Most:** Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Olomouc:** ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3, Knihkupectví SEVT, a. s., Ostružnická 10; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Denisova 1; **Otrokovice:** Ing. Kučeřík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** LEJHANEČ, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** TYPOS, a. s., Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Na Roudné 5, Vydavatelství a naklad. Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 1:** NEOLUXOR, Na Poříčí 25, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 2:** ANAG, spol. s r. o., nám. Míru 9 (Národní dům); **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60, Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 224 813 548; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7-12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@abonent.cz; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov:** Odborné knihkupectví, Bartošova 9, Jana Honková-YAHO-i-centrum, Komenského 38; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel./fax: 352 605 959; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Zavadilská 786; **Teplíce:** Knihkupectví L & N, Masarykova 15; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, Kartoon, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírky zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.kartoon.cz, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Žatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76, Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevádění předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. číslo 516 205 207. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.